Festivalul Salzburg 2005. ARTA CECILIEI BARTOLI

(Costin Popa – 26 august 2005)

Mozart, Beethoven, Meyerbeer, Schubert, Weber, alături de obișnuiții Rossini și Bellini, au figurat pe afișul recitalului salzburghez din acest an al mezzosopranei Cecilia Bartoli (foto). Un program oarecum surprinzător la prima vista, auditoriul fiind familiarizat mai mult cu incursiunile belcantiste ale reputatei artiste, cu piesele abundând în amețitoare rulade, care i-au adus pe bună dreptate faima. Şi totuși, o trăsătură de unire a străbătut serata care s-a desfășurat la Grosses Festspielhaus în acompaniamentul pianistic al lui András Schiff: textele italiene pe versuri de Metastasio (în covârșitoare parte), Goldoni, da Ponte, Carlo Pepoli și de autori anonimi. Două canzonette rossiniene, **La grande coquette** și **L'orpheline du Tyrol**, au venit cu o pată franceză de culoare, prin strofele scrise de Emilien Pacini.

Așadar, apropierea Ceciliei Bartoli de clasicismul și romantismul german – o premieră în repertoriul său – s-a făcut prin mijlocirea limbii italiene aducând astfel pigmentul indispensabil intenției scriiturilor, accentele specifice de verb. În fond, marele secret în a tălmăci Mozart/da Ponte, Beethoven/Metastasio ș.c.l. stă în a aduce acea mult dorită italianită. Reușita a fost deplină.

Nu cred că artista s-a apropiat cu temere de un asemenea repertoriu, păstrând o respectuoasă distanță. Chiar dacă o impresie de „cânt economic" se poate insinua (**Vedi, quanto adoro** de Schubert), cred că adevărurile interpretării Ceciliei Bartoli trebuie căutate în expresivitatea maximă (**La grande coquette**), în redarea delicată și transparentă a desenelor melodice (aria alternativă a Susannei **Un moto di gioia** din **Nunta lui Figaro**), în umorul delicios (aceeași arie mozartiană și sincopata **Ch'io mai vi posa** de Weber), în esențializarea cu care prezintă expozeul literar (La partenza de Beethoven). Mai degrabă gândesc că a dorit să rafineze și mai mult cântul său, îndeosebi în mezzoforte (**Ridente la calma** de Mozart), în pianissimi (**Aria** și **Dimmi, ben mio** de Beethoven sau, cu patină de înaltă artă, cea de-a cincea canțonetă din cele șase de Meyerbeer).

Dacă linia vocală este sublimă (**Ma rendi pur contento** de Bellini sau **Mio ben, ricordati** de Schubert), dacă acel canto spianato di grazia clamat de vechii esteți belcantiști este exemplar (**Vaga luna che inargenti** de Bellini), dacă jocul nuanțelor și culorilor este caleidoscopic (cea de-a doua din **Sei canzonette italiane** de Meyerbeer), atunci nu e nevoie ca glasul Ceciliei Bartoli să inunde cu amplu volum marea sală de aproape 2200 de locuri. Grație proiecției de sunet, perceptibilitatea este maximă și inflexiunile vocii artistei farmecă, seduc. De la lamento-ul din **Aria** de Beethoven la vehemența din cantata **Giovanna d'Arco** de Rossini, de la palpitația din **Da quel sembiante appresi** la îndrăcitul vivace din **Ninfe se liete** de Weber, demonstrația de artă a Ceciliei Bartoli este neîntreruptă. Marea virtuozitate într-un tempo amețitor a rezervat-o pentru piesa finală, cunoscuta **La danza** de Rossini.

Ovațiilor nesfârșite ale publicului salzburghez, mezzosoprana a răspuns cu două bis-uri întradins contrastante: aria lui Cherubino **Voi che sapete** din **Nunta lui Figaro** de Mozart (unduire catifelată) și rondo-ul Angelinei **Non più mesta** din **Cenușăreasa** de Rossini (țesătură vocală acută, coloratură executată cameral cu culoare timbrală sopranilă). A încoronat astfel un recital de varietate și subtilitate, în care – nu trebuie uitat – a avut o susținere fără reproș din partea excelentului pianist András Schiff (foto), concertist de marcă și recunoscut specialist în muzica maestrului de la Salzburg.

* Fotografii: Cecilia BARTOLI (copyright UniversalDeccaRecords); Andras SCHIFF (copyright Clive Barda)